

fentlige budgetter på 130 milliarder for så samtidig eller efter nogle få måneders forløb at øse det dobbelte af besparelserne ud til omkostningsdæmpende ydelser, boligselskabstilskud, eller hvad man nu finder på.

Naturligvis kræves mod og handleevne til at indlede og fastholde en helt ny samfundsøkonomisk kurs. Jo længere folkettinget tøver med at iværksætte den, des mere ubehagelig bliver imidlertid oprydningen efter de mange års slendrian.

I den nu foreliggende situation er det derfor altafgørende, hvilken helhed en indkomstpøolitisk plan sættes ind i. Da det foreliggende beslutningsforslag indgår i en helhed af gamle fordomme og forældede forestillinger, som i nutiden har vist sig skadelig som så mange gange tidligere, kan dets vedtagelse ikke forventes at gavne i en grad, som opvejer dets åbenbare ulemper.

Fremskridtspartiets hovedforslag heroverfor er:

1) Størst mulig lempelse af de skatter, som mest hindrer arbejde og produktion i at komme i gang. Det drejer sig om indkomstskatterne. Der er råd til fra 1. oktober 1976 at få et skattefrit bundfradrag på 25.000 kr. og til fra samme dato at ophæve sømandsskatten og — med virkning fra indkomståret 1976 — helt at afskaffe kapitalvindingskatten.

2) For at tilvejebringe den fornødne optimisme for produktionslivet til at sætte langsigtede initiativer i værk, vedtages det allerede nu, at den skattefrie bundgrænse fra 1978 bliver 60.000 kr., og at den samlede indkomstskat — altså til både stat, amt og kommuner — bliver 50 pct. af, hvad der tjenes derudover. Endvidere at resterne af den samfundsskadelige indkomstskat afvikles over de følgende 3-4 år.

3) I et sundt samfund skal statsmagten ikke blande sig i, hvordan lønningerne fastsættes. Med den forkrøbling, som folkettinget gennem den sidste halve snes år har påført vort erhvervsliv, bliver det imidlertid nødvendigt, at lønudgifterne for erhvervs virksomhederne stort set holdes på det nuværende niveau i perioden frem til 1. januar 1979.

Dette er ikke nogen nulløsning til skade for lønmodtagerne. De vil få en lønfremgang som ingensinde før i kraft af skattelettelser. Dette gælder også, når man i kalkulationerne

medtager de nødvendige offentlige besparelser. Når lønfremgangen sikres gennem skattelettelser — altså ved folketingsvedtagelse — må det også påhvile folkettinget at fastlægge de øvrige løn- og arbejdsvilkår, hvilket bør ske i henhold til den fremgangsmåde, der anvistes ved beslutningsforslag nr. LXIII af 8. september 1975.

4) Skal samfundsøkonomiens sygdomme kureres nogenlunde hurtigt og effektivt, er det alt for latterligt små besparelser, regeringen arbejder med. På et statsregnskab, hvor underskuddet tenderer mod ca. 20 mia kr., kan det ikke nytte blot at spare 2 eller 4 mia kr. Det rigtigste sparniveau ligger på de ca. 26 mia kr., som fremskridtspartiet specificeret har redegjort for i sine 790 ændringsforslag ved finanslovbehandlingen i marts 1976. Som bekendt går intet af fremskridtsforslagene ud over de syge, de ældre, de åndssvage eller andre, som uforskyldt er kommet i nød. Tværtimod kan nedskæringer i forhold til dem, der virkelig trænger, kun undgås ved, at det offentlige holder op med at frådse med penge til langt mindre væsentlige formål.

5) 16. almindelige ejendomsvurdering udsættes overensstemmende med fremskridtspartiets lovforslag fra 1975. Det er ikke nok at komme med halvfordøjede og udviklede restriktionsordninger, der søger at modvirke de skatteforhøjelser, som følger af den ny vurdering. Udsendelse af et væsentligt højere officielt niveau for landets ejendomsværdier er i sig selv en væsentlig inflationsfaktor, som det er mere end dumdrigt at lade staten producere — og så kræver det endda anvendelsen af et enormt skatteyderbetalt kontorpapirapparat.

6) Den offentlige arbejdsformidling afskaffes, arbejdsløshedslovgivningen reformeres og sygelønsordningen omlægges, især således, at dens byrder ikke pålægges arbejdsgiveren (f. eks. 5 ugers reglen). De seneste to år har jo så klart vist, at de love herom, der gennemførtes af VKR-regeringen og dens efterfølger, ikke er i pagt med nutidens samfundsforhold.

7) Folkepensionsreformen må ikke udsættes længere. Der må allerede i 1976 indføres en lovgivning om ens pension til alle. Helst 23.400 kr. pr. folkepensionist (46.800 for et folkepensionistægtepar) frem til udgangen af 1977 og derefter 26.000 kr. (52.000 kr.